

Чили – връщане в Южна Америка и продължение на мечтата ВСЯКА СЕКУНДА

Преди една година, докато ни водеше из Перу, Тигърчето казваше – Чили е Швейцарията на Южна Америка и се усмихваше под мустак. Кой го чул, кой не, но това заявление почна да ме яде полека още миналата есен. И всеки път щом се сецах за него, бръквах в страницата на фирмата, а там вече стоеше програмата за това пътуване. Влизаш в пустинята първия ден, качваш се на 3500 и до 13-тия ден си там – ха нагоре, ха надолу. И като ги е наредил едни имена на вулкани, езера, острови – започва да ти се вие святи и да ти се привиждат разни неща.

И както обикновено става в такива случаи, нещата се решиха от случайността. Докато аз се натуткам с решението, малко преди Коледа, както винаги, участвахме в събранието на Кремиковското дружество. За веселбата там ще разказваме друг път, но на другата сутрин, лудите глави тръгнахме към Мальовица. Стигнахе до хребета и се върнахме – беше твърде рисковано да продължим – имаше една лека козирка, а зад нея какво – един дявол знае какво – я обратно! На паркинга се преобличам и изведнъж някой ме вика, но под кодовото ми име Слави. Услушвам се и си викам – това е за някой друг, но зова се повтаря и звучи вече по-близо. Вдигам глава и пред мене са Лили и Боби. С тези двамата приятели и Дани се добрахме до Писко в Перу. И те си опитали късмета с Мальовица, но и те зациклили. И от дума на дума – пак за Южна Америка. Предварили ме и вече са в списъка за Огнена Земя и пак с Алекс. Е, рекох си – така не може – връщам се и се записваме, но този път с Мая!!!

Приятните изненади продължиха след като се обадих на Алекс – в групата вече бяха и Петьо и Краси, и Данчо и Света. Е, това е вече друга работа – компанията е позната и е повече от приятна. Доби се присъедини малко по-късно, но това само потвърди правилността на решението ни. Маята малко се притесняваше – дали това, дали онова, но то си е нормално – като си спомня как и аз се лутах за Перу. Хубавото за нея е, че този път програмата е туристическа – е, в по-голямата си част де, но няма да има качване на върхове като Писко.

Още в началото на този разказ искам да кажа, че този път няма да се впускам в описание на това какво точно и къде точно сме видели това или онова. За мене спомена от това пътуване е преди всичко в невероятните моменти и усещания, които ще останат завинаги – имената така или иначе бягат и се забравят, но станалото – то е незабравимо!!! Затова девиза ще бъде ВСЯКА СЕКUNДА (ВС) усещане и чувство, а това е спомена!!!

Седмиците, месеците си минаха и полека-лека ноември 2018 захапа. Тигърчето ни събра на съвещание – наби ни колците, обеща ни чудеса и изненади и каза – 2 часа преди полета да ме чакате строени на летището. Речено - сторено – с по един куфар и раничка, строени, го чакахме на терминал 2 на 14 ноември 2018 г. Групата беше от 15 (без Алекс) човека - 7 -мината се знаехме – познатите усмивки на Света и Краси, майтапите на Петьо и Данчо, а Доби – ами тя се е подменила цялата - ти да видиш!!! Значи като искаш може, а!!! С новите членове на групата тепърва ще се опознаваме, но усмивките топят всички ледове!!! Контактите започнаха веднага и неспречено – двама доктори, работещи в Дания – Наталия и Владо, двама търновчани – Кремена и Генади, двама пича – Веско и Костадин - самотни птици- като мене миналата година, но се оказа, че единият ще си вземе дружката в Рим, а другият - Коцето – високо и здраво момче, се беше довял чак от Лондон и една симпатия със сериозна юридическа професия от Пловдив – Ванина. Разнася му се славата на Тигърчето – така и трябва да бъде.

Та, натовари ни човека на самолетчето и след около 2 часа се тръшнахме във Фиомичино – Рим. Направихме си по една снимка с виртуалната реалност заснета от Рим и окачена на стените в коридорите, засмяхме се на още една докторка –Боряна - приятелката на Веско – толкова прилича на едно наше дете и външно и като глас.... Като я чух за първи път направо се обърнах, за да се уверя, че това не е Зорница. Тя пък довтаса от Австрия – казвам ви - цяла Европа тръгна с нас!!! Натоварихме си на втория самолет и се понесохме към Чили!!!

14 часа полет до Сантяго. Жабарите - те нали не слушат и не виждат ... а бе някак си не беше работата на ниво – и тясно и манджата малко една такава, без вкус... Май никой не ги похвали накрая. А каката, която ни обслужваше – добре, че не я ядосах – беше си готова да ми въртне един зад врата – капризи! Както и да е – това е бял кахър, като се има предвид какво ни очаква. Искан да видя първенеца на Южна Америка отгоре – Аконкагуа – не успях, но все пак ето един изглед – Пустинята - ВС!!! Все пак към първенеца на Южна Америка се тръгва от Сантяго, независимо че върхът е в Аржентина – някой ден???

15 ноември 2018 г.

Сантяго – посрещна ни със слънце и митница - почти както в САЩ. Явно се учат хората или доброзорлем са ги научили!!! Чакаш на опашка, отговаряш, че не носиш плодове (забранено е и държат на това), удрят ти печата и хайде – в играта си. И да си пазите хартиятката, която ви дават – без нея няма напускане на тази страна – не се майтапя!!! Навън вече знаем какво ще се случи – действията са ни известни от миналата година – всичко е договорено от Алекс и става, но по правилата на местните – полека, с усмивка и на испански. Забравих ли да кажа – всичко е на испански, даже и малките даца знаят този език. Как пък някой не беше опитал да научи две думи на английски – та ако отивате там сами – учете испански – иначе лоша работа. Ние си бяхме добре – имахме си Доби и Света - усмихнеш им се, помолиш ги и те ти помогнат – да сте ни живи и здрави момичета!!!

Двата автобуса ни отведоха до нашия хотел – почти в центъра на града - Сахара Инн. Всичките им административни учреждения на един хвърлей от нас – така де – официални гости сме!!! Иначе името беше подходящо за хотелчето, а то си и приличаше малко на пустиня. Трябва да започваме да привикваме – нали ще бъдем две седмици в Атакама. Не се оплаквам!!! Всичко трябва да е балансирано - искаш по-ниска цена – получаваш такава, но и със съответните екстри към нея - условия в хотела, неговото разположение и т.н. Е, стаята ни си нямаше прозорци – и това не беше ми се случвало, но и това стана – живи сме, още повече след като си бил 14 часа на стол, леглото в стаята те интересува най-много, а то беше добро. Ето първото хубаво усещане – ВС 😊. Нали разбрахте – като кажа „всяка секунда“ да знаете, че светкавицата сработва и това усещане, това чувство остава завинаги вътре в нас 😊. Мъчиш се да го опишеш - а не става – излиза плоско като снимките. Затова просто ще казваме ВС!!!

Може би благодарение на това легло нямашме проблем с часовата разлика. Всяка секунда – ВС - свикнахте – знаех си!!!

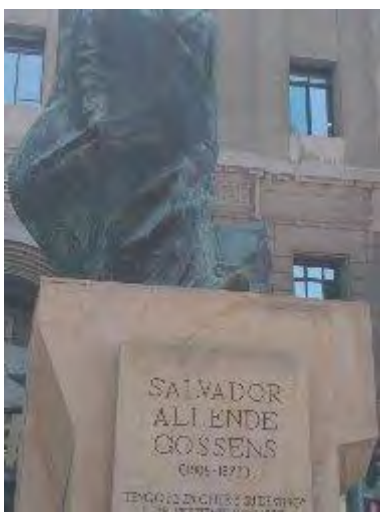
Имахме един следобяд и вечерта, за да разгледаме града. Много малко за този космополитен град. От 14 милиона чилийци, около половината живеят там. Ами след като видях пустинята – само я видах, нали разбирате, не живях там с години, и аз да бях чилиец сигурно и аз щях да се набутам в Сантяго. Градът е смесица от последната дума на техниката, модата и строителните конструкции – има ги в излишък в центъра, а покрайнините – е те са за бедняците – такива са там и къщите. Видяхме ясно всичко това от най-високия небостъргач в Южна Америка – Sky Costanera – 61 етаж. Къде сме – ВС???_Подредените бляскави квартали на центъра, огромните квартали на бедняците от изток и от запад, хълмовете със статуите и кръстовете – всичко се запечатва и остава във фотоапаратите, но преди всичко в нас – ВС!!!

Видяхме и как полицията разгони за минути група протестиращи – без предупреждения и с помощта на мощни струи вода. Обясниха ни причините за протеста, но те едва ли имат значение. Един човечец, след като беше окъпан хубавичко, си ближеше раните на една полянка и нещо си говореше – не го разбрах точно, но явно не беше доволен. Протестът изчезна – започна да ми намирисва на нещо – май тук хубаво са си научили урока и най-важното го помнят, а явно има и кой да им го припомня!!!

Не чухме този хора да говорят и за земетресения – чудна работа – при нас Чили се тресе всяка секунда и там не е хубаво да се ходи, а тези си живеят тук и не им пука. Е, строят както трябва де.

Почти на един и същи площад видяхме паметник на Салвадор Алиенде и на Пиночет. Бре да му се не види – пазят си ги и двамата!!! Там са си, както и тяхната история. Е това вече не го очаквах!!! А ние уж си оставихме историята, но паметниците ги гръмнахме, а водим на тази страна с няколко века история. Може би затова и въпреки крещящата разлика в стандарта на живот на различните хора в тази страна, на всяка къща, на всеки ъгъл, навсякъде, където има или няма живот в пустинята се вееше чилийския флаг. Шапка им свалям – започвам да разбирам думите на Тигърчето – Швейцария на Южна Америка. ВС!!!

Този ден продължи много и слава богу!!! Обиколихме два хълма, като на единия – Сент Кристобал даже се качихме пеша – усетих жегата и сухия въздух. По-късно се видяхме с наша племенничка и с нейното семейство – един малък синеок юнак и един улегнал съпруг на моите години – е така е там. Поне сме сигурни, че ще „облагородим“ малко тези хора – перестройката отвя децата ни навсякъде по света ☺.

Накрая за този ден нещо практично – ако ще обменяте кеш, а то без това не може, правето го в Сантяго!!! Курсовете са най-добри и е най-сигурно, а и може да го направите навсякъде. Говорейки за пари - стандартът в Чили е 1.3-1.5 пъти по-висок от нашия – не очаквайте да видите цени като в България – по-солени са и си правете хубаво сметката.

16 ноември 2018

Закуска нямаше в „пустинята“ а и ние тръгнахме много рано. До летището – видяхме и градските задръствания на Сантяго – като навсякъде – тръгни навреме, за да стигнеш навреме.

Тигърчето ни беше уредил две малки бусчета – чисти, нови и лъскави Пежо на по 30-40 км - френска работа. Добре, че не знаеха къде отиваме с тях тези от рент-а-кара – нямаше да ни позволят да ги докоснем даже. Натоварихме се и на път – чакаха ни почти 800 км през пустинята. Крайната точка за деня, а и за следващите два е град Капиапо. Пътуваме на север, като навлязохме в тази най-стара и дълга пустиня – Атакама, образувана от природата на етапи, формирана от океанските и континенталните води и въздушни течения. Всяка секунда - ще го пиша от време на време, за да не забравите какво имам предвид!!! Пак казвам – използвам тези думи, защото не намирам по-добри, за да опиша това, което се ниже пред очите ни и това, което остава в главите ни!!!

Мен ме оторизираха да съм навигатор на Петьо, въпреки че той въобще нямаше нужда от такъв. Как беше в казармата онази приказка на старшината – ще метеш от мене до довечера, та и нашата стана такава – тръгнахме от летището и до вечерта. Пътища без край, без завои и дупки и ту нагоре, ту надолу. Всяка секунда!!! Тези чилийци все повече започвам да ги уважавам. Само дете много паметници край пътя бе - трепат се хората – заспиват и хайде в канавката. И на всеки паметник чилийски байряк – нали ви казах!!! Националисти до мозъка на костите си!!! Трябва да им споделим опита с легналите полицаи при нас - може би ще помогнем. Магистрала през целия ден и накрая трябваше да заредим колите и ... проблем – на бензиностанциите не издават фактури на такива като нас, а на тигърчето му трябва документ за пред нашите бирници. Ред има в тази държава – влизаш значи в Чили и щом ще искаш отчетни документи се регистрираш и т.н. и тогава ще ги получиш. Не зная в крайна сметка как го уреди този въпрос Тигърчето, но да знаете - това си е проблем!!!

Вечерта се оказахме в „градче“ с население от 150 000 човека, разположено на една пресъхнала река, но все пак река, с едноетажни къщи и сгради!!! То на други места живот не може да има, освен на реки - пустиня. Хотелът си беше хотел – нали не сме в столицата вече ☺ - някои неща изчезнаха – други се появиха. Отделно бунгало – за две вечери – разкош. Малка разходка из градчето, което е било център на миньори и май все още е и.... в леглата. До тук заедно със самолетите имаме повече от 16 000 км. Не са малко, а???

17 ноември 2018 г.

Сутринта ставаме – отгоре ни пече слънцето, а отдолу малко хапе студът. Казаха ни, че ще бъде така, но „удоволствието“ тепърва започва. Тигърчето ни обикаля като квачка и на всеки повтаря – взе ли си водата??? Разбирам го – и това го помня от миналата година. Без вода нагоре не се тръгва, а днес ще стигнем до над 4000 метра. Шишета с вода, малко храна, дрехи, фотоапарати и телефони и във возилата. Бръмваме и нагоре. Добре започнахме, но асфалта свършва след около 10 км., а ни обещаваха поне около 300 км напред и толкова обратно. Запознахме се с макадана.

Добър ден и ВС!!! Колите вървят с 80 и не им пука – нали са си новички... Оглеждаме се, преглъщаме, за да си отпушим ушите и отпиваме от шишетата като стари пияници- на всеки 10-15 минути. Нивомерът неумолимо се качва нагоре. Естествено, от време на време се спира – мъжете отляво, жените отдясно – няма как – естествени нужди.

Водообменът върви успешно. Появиха се и първите животинки – за сега далече, но все пак. Минаваме покрай стари рудници – Чили е една от страните с най-висок добив на медна руда в света. Само не разбрах какво правят с нея – просто я продават като Перуанците, или все пак я преработват.

Виждаме и такива табелки – нали разбирате за какво става дума но все пак четем ги с усмивка – бе защо не питат тези чилийци какво означава това в другите страни ....

